

facebook <https://www.facebook.com/theDveP>

Blog 62: Stijve Harken & de Kliekjesfabriek

Rohan is mijn spiegel, zo mooi en leuk maar ook zoals ik mij voel soms. Sir Poop-a-Lot weet namelijk precies de blikken te geven wat ik denk. Met een arsenaal aan monsters kom ik op plekken, plekken waar ik liever niet ben of in ieder geval heel kort. Plekken zoals school, consultatiebureaus en crèches. Ik kom daar heel graag zo kort mogelijk want ik ben daar met een doel. Mijn doel is eenvoudig, ik drop of haal mijn monster en niets meer dan dat. Ik ben absoluut niet in de mood voor papa en mama gepeupel, nooit. Ik ben niet een papa die 3 kwartier vantevoren op het plein gaat staan om te pochen, te reutemeteuten of babybullshitten over hoe enorm cool mijn monsters zijn. Ik heb al helemaal geen zin in die verhalen over gejangel, familielilili en grote mensen Dramatique. Ik straal dat ook uit, dus mijn "sorry wat zegt u" komt eruit als "watte!" En mijn geduld is op voorhand al op. Wanneer een andere ouder of iets in die trant heel blij hooohooi blaas, mekker ik ja terug. Niet omdat ik je niet aardig vind ofzo, maar meer omdat jij mijn kind niet bent. Sterker nog, je bent niets van mij dus hoopel op voordat je mij besmet met je vrolijke schoolpleinen gemimimiep. Met dit in gedachte gaf ik mij op voor Rohan zijn Sinterklaas bijeenkomst op de opvang. Lachuh joh, wat kan er nou misgaan bij dat. Ik kom daar binnen bij de Stijve Harken en de Kliekjesfabriek. Die Kliekjesfabriek is duidelijk te merken want iedereen kent iedereen en het gelililili is buiten al hoorbaar. Plaats daar in het midden de traditionele Stijve Harken en de kudde is compleet. Dat is exact het moment waarop ik mij eens te meer realiseer waarom ik daar niets te zoeken heb. Ik pas daar niet tussen, ik heb nooit echt gepast in een groepje. Op school ook al niet. Ik was niet stoer genoeg voor de stoere jongens afdeling maar zeker niet nerd genoeg voor de nerds, ik was dat tussengroepje bestaande uit mijzelf en ik. Dat gevoel dat ik wederom nergens echt bij hoor had ik nu direct weer en het startschot voor de Machtige Irritatie is gegeven. Kan het erger? Zeker wel. Want in de babygroep, die 0,0% van Sinterklaas weten, mogen we in een kringetje zitten. We krijgen een stencil met slechts 9 liedjes over die ouwe gek in de handen gedrukt en als een stel hippies rondom een kampvuur begint de horde te zingen. Zonder kampvuur, zonder marshmallows, zonder instrumenten en zo monotoon mogelijk. Ik moet mij inhouden en op dat moment lanceert Rohan zijn rechterwenkbrauw richting de hemel en laat de ander zakken tot oksellaagte. Hij zucht en uiteindelijk kan ik zeggen "tsja, ik weet het jongen". Nu

kan het want Rohan heeft het al gedaan. Nog blijer dan voorheen wordt er driftig doorgemekkerd over die zwarte Baas enzo en nu gepaard met wiebelende ondode mama's en oma's, opa heeft nog een overvalste '39 uithaal a la semi-smartlap in petto en nu is bij Sir Mopperpot ook de maat vol. Hij staart de rondte in, lacht heel hard en trekt een kop van JA NU EVEN NIET JAAA!! Het is de leidster wel duidelijk dat de zak met cadeautjes wel gepakt mag worden en nu gaan we het krijgen. Want de groepstaak van leuk samen zingen in een kring voor baby's die het vergeten zijn zodra je de deur achter je hol dicht trekt is voldaan en nu gaan we 'socializen'. ... yeeejj...voor zover ik er al niet klaar mee was, was dat punt nu zeker wel bereikt want ieder mens weet wat er nu gaat gebeuren. Ooit zei iemand; domme vragen bestaan niet. Sommige maken er wel een sport van deze te vinden. Nu mijn zin al thuis was gebleven worden mijn antwoorden dus gebaseerd op spontane, vlugge, ruimdenkende en vooral smaakloze sarcastische rotreacties. Ik hoop ook vaak dat ik ze alleen maar denk maar gezien de blikken denk ik vaker dan mij lief is hardop. Vragen als; goh wat wordt hij groot he, worden beantwoord met; joh, zou je niet zeggen. Of van die misplaatste domme grappen als; geef je je zoon pokon ofzo, krijgen de snauw echte mannen maken mannen/ nee hij eet jouw scharminkel als ontbijt of de meest briljante 'hoe bedoel je'.

Rohan eet zn cadeaupapier rap op en gelukkig komt er een eind aan die onzin. Begrijp me niet verkeerd, leuk dat dit soort dingen georganiseerd worden, maar voor baby's had het voor mij niet hoeven. Ze herinneren ze er toch geen mallemoer van en ik heb gegarandeerd weer nachtmerries van al die Populaire schaapmensen. Wanneer we dan eindelijk buiten zijn na het genot van aankleden zuchten we allebei. Dit doen we nooit meer. Leuk voor mormels vanaf 3 jaar, maar dan mag Miran mee.